

Hồi 23

Hoàng Y Nữ Lang

Câu đáp của Tử Y Nhân khiến Điền Hồ hoàn toàn yên tâm, vì thật sự đúng với ám ngữ như biểu thức Điền Hạ Du thuở nào đã cùng Điền Hồ đối đáp.

Và Điền Hồ bỗng thở ra nhẹ nhõm:

- Có nhiều chuyện về Tử Y Hội tại hạ vẫn chưa am tường. Liệu nhân huynh có điều gì cần nói với tại hạ?

Tử Y Nhân gật đầu, nhưng bỗng hỏi Điền Hồ một câu:

- Thuộc hạ sẽ không để lộ tính danh cho đến ngày khôi phục hoàn toàn chân diện. Lệnh Chủ không trách chứ?

Không để lộ tính danh nghĩa là Điền Hồ vô phương hỏi về công phu Quy Túc Đại Pháp, chí ít là phần có liên quan đến phái Côn Luân như Điền Hồ đã nghi ngờ.

Do đó, sau một lúc lúng túng Điền Hồ chợt bảo:

- Hãy đưa tại hạ đến một nơi thật kín đáo. Có lẽ nhân huynh hiểu tại hạ cần như thế để làm gì?

Tử Y Nhân lộ vẻ vui mừng:

- Thuộc hạ hiểu. Vì thế, xin Lệnh Chủ yên tâm. Dù kết quả có thế nào đi nữa thuộc hạ vẫn hết lòng cảm kích và nguyên trung thành với Lệnh Chủ.

Điền Hồ xoa tay:

- Trước hết hãy thay đổi y phục và che kín diện mạo lại. Đừng để mọi người ngộ nhận, sẽ khó cho chúng ta trên đường.

Tử Y Nhân bối rối:

- Trong lúc nhất thời nay thuộc hạ biết tìm đâu ra y phục khác để thay thế?

- Ta có!

Điền Hồ thở dài khi nghe thanh âm của Phương Băng vang lên.

Nghe rõ tiếng Điền Hồ thở dài, Phương Băng vừa xuất đầu lộ diện đã phụng phịu:

- Công tử đã chán nhìn mặt tiểu nữ đến thế sao?

Điền Hồ nghiêm mặt:

- Tại hạ nào dám. Một cao nhân thân hoài tuyệt học như cô nương, tại hạ chỉ sợ bất xứng, nếu vẫn còn tiếp tục thân cận.

Phương Bằng thở dài:

- Tiểu nữ biết công tử phiến và cho rằng tiểu nữ thời gian qua đã hí lộng công tử. Tuy nhiên...

Điền Hồ cười lạt:

- Cô nương quá lời rồi. Cũng tại Điền Hồ này mục lực kém tinh, đã lo sợ hãi, trong khi cô nương lại thừa bản lãnh tự lo cho mình. Nhớ lại những hành vi vừa qua, tại hạ thật hổ thẹn.

Nàng sa sầm nét mặt:

- Bản thân ai cũng có những ẩn tình khó nói, sao công tử không chịu hiểu tiểu nữ cần giả vờ như thế để dụ Thượng Quan Du lộ diện?

Điền Hồ hoài nghi:

- Cô nương thật sự có oán cừu với lão Thượng Quan? Hay đó chỉ là một trong nhiều cách để cô nương hí lộng, đùa cợt tại hạ?

Nàng quắc mắt, để bật lóe lên những tia nhìn hận thù:

- Cũng như công tử, lão chính là đại thù gia của tiểu nữ. Chỉ hận là chưa biết lão ẩn thân ở đâu để tiểu nữ có thể tìm đến, lột da lột hết xương thịt lão.

Tử Y Nhân chột lên tiếng:

- Thượng Quan Du nào? Bởi nếu thuộc hạ nhớ không lầm, dường như Bảo Chủ Phi Thiên Bảo từng có một truyền nhân cũng có tính danh tương tự.

Điền Hồ gật đầu:

- Chính là lão, là phản đồ đã cam tâm mưu hại gia phụ. Và đó là lý do khiến cho đến tận bây giờ Phi Thiên Kiếm Lệnh mới có cơ hội xuất thế.

Tử Y Nhân gật gù:

- Như vậy Bảo Chủ Phi Thiên Bảo đúng là nhân vật từng thu nhận thuộc hạ hai mươi năm trước bằng thân phận khác?

Điền Hồ thừa nhận:

- Điều này tại hạ đã giải thích với biểu thức Điền Hạ Du, cũng là lão Đà như nhân huynh vẫn quen gọi. Vì đến biểu thức cũng không hề biết chủ nhân Phi Thiên Kiếm Lệnh chính là gia phụ!

Tử Y Nhân lại gật gù:

- Vì đại cục chẳng ngại giấu danh, lệnh tôn xứng đáng là bậc Đại Hiệp như trước kia thuộc hạ từng ngưỡng mộ.

Nghe thế, Phương Băng chợt buột miệng:

- Điều này chứng tỏ trước kia các hạ từng là nhân vật có xuất thân danh môn chánh phái. Chẳng hay...

Điền Hồ xoa tay:

- Phương cô nương! Như cô nương vừa nói ai cũng có ẩn tình cần phải có thời điểm thích hợp để thổ lộ. Xin cô nương chớ hỏi về lai lịch hoặc xuất thân của vị nhân huynh đây.

Tử Y Nhân cảm kích:

- Đa tạ Lệnh Chủ đại lượng.

Riêng Phương Băng thì nhoẻn cười:

- Nghĩa là công tử không còn phiền trách tiểu nữ?

Điền Hồ đành cười cho nàng yên tâm:

- Tại hạ đâu phải hạng sắt đá như cô nương nghĩ. Nhất là khi chúng ta cũng có chung một kẻ thù.

Tử Y Nhân một lần nữa chợt lên tiếng:

- Thượng Quan Du đã ẩn nấu hoặc ẩn danh như thế nào?

Điền Hồ đáp:

- Theo thông tin cuối cùng do đích thân biểu thức cho biết, Thượng Quan Du mười sáu năm trước đã trở thành muội phụ của Cầu đại hiệp. Và sau khi toàn gia Cầu đại hiệp gặp thảm sát, không ai còn thấy Thượng Quan Du đâu nữa.

Tử Y Nhân cau mặt:

- Lão cũng chịu chung số phận, cùng một lúc với Cầu đại hiệp ư?

Phương Băng lắc đầu:

- Nếu được như thế đã tốt. Đàng này lão vẫn sống, đã đổi danh và có thể đã đổi cả diện mạo nữa. Vì nửa năm trước chính Điền công tử từng chạm trán lão.

Điền Hồ nói thêm:

- Tự lão đã thừa nhận lão chính là Thượng Quan Du. Chỉ tiếc, lão ngoài công phu Phi Thiên còn am hiểu Thất Phách U Linh Chưởng, nên...

Tử Y Nhân chột kêu:

- Đó là tuyệt kỹ thượng thừa Bạch Cốt Môn, đến Bạch Cốt U Linh cũng chưa có cơ hội luyện thành, cố sao Thượng Quan Du am hiểu và còn luyện được?

Điền Hồ cau mặt:

- Tại hạ từng đoán, lão đã theo cung cách cũ, vờ thuận phục Đại ác ma Bạch Cốt U Linh. Sau đó lại dùng độc mưu hại, đặt Bạch Cốt U Linh vào tử địa.

Tử Y Nhân thở ra:

- Tóm lại, vẫn chưa có cách gì để phát hiện Thượng Quan Du?

Điền Hồ đáp:

- Có chứ!

Phương Băng cũng đáp:

- Có một dấu hiệu để nhận dạng. Băng không, đâu còn gì câu: “Thiên võng khôi khôi sơ nhi bất lậu”? (Lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt).

Tử Y nhân bảo:

- Dấu hiệu gì?

Điền Hồ dùng tay tả vỗ vỗ vào đầu vai hữu của bản thân:

- Ở đây có chạm hình một cánh Hải Âu!

Tử Y Nhân sửng sốt:

- Một cánh Hải Âu ở đầu vai hữu? Là y, thật không ngờ là y!

Cả Điền Hồ cùng Phương Băng đều giật mình:

- Nhân huynh biết?

- Các hạ biết?

Tử Y Nhân chột run bắn toàn thân, sau đó nghẹn ngào bảo:

- Thuộc hạ thật đáng chết. Vì không biết đây là y nên cứ để y sử dụng như một công cụ sát hại người. Đã tự tay diệt hết huynh đệ này đến huynh đệ khác. Giúp kẻ đã mưu hại chủ nhân, tuần tự loại bỏ dần từng huynh đệ có lẽ vẫn trung thành với chủ nhân. Y chính là... chính là...

Điền Hồ chấn động. Cả Phương Băng cũng thế. Cả hai cùng kêu:

- Hội Chủ Tử Y Hội chính là Thượng Quan Du?

Thanh âm của Nam Cung Phách bỗng từ xa vang đến, càng lúc càng gần.

- Tam đệ! Có phải tam đệ đó không? Tạ ơn trời phật, cuối cùng ta cũng tìm thấy tam đệ. Ta vừa nghe không lầm chứ? Thượng Quan Du là nhân vật cầm đầu bọn Tử Y Nhân ư?

“Vút...”

Nam Cung Phách xuất hiện là điều Điền Hồ không thể ngờ. Và cũng không ai ngờ là khi Nam Cung Phách vừa đặt chân đến đã tung kinh đánh ngay vào Tử Y Nhân vẫn đứng cạnh Điền Hồ.

Thái độ của Nam Cung Phách là rất giận dữ:

- Sao lại có một Tử Y Nhân ở đây? Tốt lắm. Đỡ!

Tử Y Nhân cũng có phản ứng thật nhanh:

- Muốn động thủ ư? Được, đỡ!

“Bùng...”

Điền Hồ và Phương Băng cùng ngơ ngẩn và không thể không nghĩ giữa Nam Cung Phách và Tử Y Nhân này ắt phải có cừ thù. Vì chỉ có như thế song phương vừa gặp nhau mới động thủ giao chiếu ngay. Và cả hai đành đứng ngoài nhìn vào, không dám ngăn cản cũng không thể đường đột ra tay hoặc giúp bên này hoặc tiếp trợ người kia.

Điền Hồ cũng chưa lần nào nhìn thấy Nam Cung Phách động nộ như lần nay. Y quát âm lên:

- Công phu Tử Hà cũng không thể giúp người thoát chết phen này. Hãy xem tuyệt kỹ Không Động pháí ta.

“Ào... ào...”

Tử Y nhân cười lạnh:

- Hồn Nguyên Phích Lịch Chưởng? Công phu Không Động pháí vị tất đã lợi hại như người nghĩ. Xem đây!

“Vù... Bùng...”

Võ công của Nam Cung Phách đã có tiến triển, Điền Hồ mừng thầm cho Nhị ca, tuy nhiên cũng không ngớt lo lắng vì công phu Tử Hà vẫn có chỗ vi diệu riêng là càng đánh càng tạo nhiều phản kính, rất có lợi cho người vận dụng công phu Tử Hà.

Và đó là điều đang xảy ra, khiến Nam Cung Phách đã phần nộ càng thêm phần nộ. Y bắt đầu để lộ thái độ liều lĩnh:

- Thảo vào bọn Tử Y Nhân người không ghênh ngang, mục thị vô nhân, cho vì cho công phu Tử Hà là cái thế, chẳng xem ai ra gì. Nhưng để bắt bọn người phải giao trả cho ta một Đoan Mộc Huyền nguyên vẹn không một mảy may suy suyển, dù thế nào hôm nay người đừng mong thoát khỏi tay ta. Hay đỡ chiêu!

Câu nói của Nam Cung Phách lập tức khiến cho cả hai tiếng quát cùng một lúc phát lên. Một là của Điền Hồ:

- Chậm đã nào, Nhị ca. Đại tỷ để gặp phải chuyện gì?

Tiếng quát thứ hai là của Tử Y Nhân:

- Dừng tay!

Bảo đối phương dừng thì đương nhiên bản thân Tử Y Nhân phải dừng trước.

Và Nam Cung Phách không vì thế mà lơi tay. Y không chỉ giữ nguyên chưởng thế mà còn nhấn thêm chân lực vào chiêu chưởng:

- Muốn ta dừng ư? Trừ phi người qua được chiêu này.

“Ào...”

Điền Hồ thất kinh kêu vang:

- Dừng lại ngay, nhị ca!

Phần Tử Y nhân vì quá bất ngờ nên chỉ kịp tung ra một lực đạo không thể nào so sánh nổi với một kích hầu như đã tận lực bình sinh của Nam Cung Phách.

“Vù...”

Với diễn biến này Điền Hồ tin chắc hậu quả sẽ là khó lường đối với Tử Y Nhân đã tự để mất thế thượng phong vào tay Nam Cung Phách.

Thảm biến là khó tránh nếu như không có kỳ tích xảy ra. Đó là Phương Băng chợt động thân lao vào giữa hai luồng kính cho một sát na nữa là chạm nhau.

Vẫn còn vận y phục màu vàng như lúc xuất hiện trong lốt Hoàng Y nữ lang, xiêm y màu vàng rực rỡ của Phương Băng đã như một cánh chim Hoàng Yến tự lao vào giữa vùng phong ba bão tố.

“Vút...”

Điền Hồ kinh tâm, nghĩ thế nào cánh chim Hoàng Yến đó cũng bị cuồng phong vùi dập nên há miệng chực la.

Nào ngờ...

“Bùng... Bùng...”

Hai tiếng chấn động đã vang lên. Một lớn một nhỏ và cả hai đều chạm vào nền đất làm cho bụi đất tung bay mịt mù.

Bụi đất chỉ che khuất thân hình nhỏ nhoi của Phương Băng. Vì rằng lực phản chấn từ nền đất dội lên đã làm cho Tử Y Nhân lui hẳn ra ngoài.

Điền Hồ nghe Tử Y Nhân lâu bầu:

- Di Hoa Tiếp Mộc?!

Ở bên kia, lực phản chấn cùng làm Nam Cung Phách chấn động. Và y đang hậm hực quát tháo:

- Cô nương có liên quan thế nào với Thủy Phương Cung? Mau nói!

Bảo người nói nhưng không chờ cho người ta có cơ hội nói, Nam Cung Phách đã hậm hực xông vào nơi đang bị bụi đất tung bay mịt mù che khuất.

- Hãy đỡ chiêu!

“Ào...”

Điền Hồ càng thêm thất kinh, lập tức xông vào giữa vùng bụi mù, chú ý là ngăn Nam Cung Phách đừng để xảy ra ngộ nạn nữa:

- Nhị ca...

Cũng lúc này, từ giữa vùng bụi mù, cánh chim Hoàng Yến là pháp phối lao ngược ra. Dĩ nhiên đó là Phương Băng và nàng đang vội vàng quay lui, trở lại vị trí cũ trước đó đã đứng, nghĩa là chạy về phía có Điền Hồ.

“Vút...”

Kẻ lao vào, người xông ngược ra và cùng chung một phương di chuyển nên việc chạm nhau là điều khó tránh.

Tuy vậy, do Điền Hồ từ chỗ quang đấng, không bị bụi mù che lấp thị tuyến như Phương Băng, nên đã phát hiện sắp xảy ra chạm nhau. Hấn vội dừng lại, đưa tay ra trước theo bản năng, với định ý là ngăn, không cho chuyện đụng chạm xảy ra.

Điều đáng tiếc là Điền Hồ không lường hết bản lĩnh thật cao minh của Phương Băng, huống chi đây là lúc nàng vội, vì không muốn cùng Nam Cung Phách xảy ra ngộ nhận nên đang phi thân khá nhanh.

Do đó...

“Bộp...”

Nàng chạm vào Điền Hồ, làm hai tay Điền Hồ dù đã đưa ra cùng trở nên vô dụng.

Cái chạm làm cho Điền Hồ loạng choạng ngã. Vì thế, theo bản năng, hể chộp được vào vật gì thì Điền Hồ cứ chộp. Vậy là vòng tay của Điền Hồ liền khép chặt, ôm gọn thân hình Phương Băng vào lòng.

Đà lao ra của Phương Băng vẫn chưa phải là hết, cứ huých luôn vào Điền Hồ, làm hấn ngã lẩn.

Đã bị Điền Hồ ôm gọn, hấn ngã thì Phương Băng cũng ngã.

“Huých!”

Bị ngã đè lên người Điền Hồ, Phương Băng thất kinh, há miệng định kêu.

Đúng lúc này Điền Hồ lại gương đây, chú ý là muốn ngồi bật dậy thật nhanh, nhất là phải xô Phương Băng ra, để nàng đừng hiểu lầm là hấn cơ dụng ý.

Điền Hồ phản ứng tuy đúng nhưng lại không đúng với phản ứng cũng thật cấp bách của Phương Băng.

Vậy là nàng vừa hé miệng thì nửa thân trên của Điền Hồ lại ngấn lên. Mặt chạm mặt, môi chạm môi, miệng của cả hai dính xoắn vào nhau.

Thoáng ngây ngất vì hương trinh từ miệng của một tấm thân xử nữ, vòng tay Điền Hồ vô tình siết chặt hơn.

Cái chạm cũng làm cho toàn thân Phương Băng bủn rủn. Nàng nhắm nghiền hai mắt, say sưa hưởng thụ sự động chạm đầu đời giữa hai tấm thân nhục thể khác giới và vô tình buông lỏng thân hình, để mặc cho cơ thể nàng nằm đè lên cơ thể Điền Hồ và không hề biết đó là vị thế sẽ rất khó coi đối với những nhân vật buộc phải mực kích.

- Người giỏi lắm. Tam đệ! Người cứ ở đây ôm ấp thân hình yêu nữ Thủy Phương Cung, mặc cho đại tỷ vừa mới bị Thủy Phương Cung hợp cùng Tử Y Nhân bắt giữ. Ta thật không ngờ đấy. Ha... ha...

Tiếng quát kinh thiên của Nam Cung Phách làm cho Điền Hồ giật mình. Hắn thu tay về, lòn vào giữa, áp vào ngực Phương Băng và đẩy nàng ra. Trong khi đó mắt thì nhìn Nam Cung Phách đang hùng hổ bỏ đi như chạy. Điền Hồ há miệng kêu:

- Nhị ca... ư!

Tiếng kêu của Điền Hồ bị ngăn lại, do miệng của Phương Băng lại áp vào.

Lần này vì không muốn điều đó xảy ra nên Điền Hồ cứ quyết liệt dùng tay đẩy vào người nàng.

Nhưng vừa mới nhích động song thủ, Điền Hồ vụt hiểu. Hắn đã bất cẩn đẩy vào đầu không đẩy lại nhằm đúng vào hai nhũ hoa của nàng mà đẩy. Chính cái chạm dù là vô ý này của hắn đã khiến cho Phương Băng bủn rủn tứ chi lần thứ hai. Và đó là nguyên do khiến nàng không thể dứt miệng ra khỏi môi miệng hắn.

Cả hai lại giữ nguyên vì thế, nằm đè lên nhau và miệng thì cứ áp chặt vào nhau.

Hắn hoảng sợ, len lén thu hai tay về.

Hi vọng Phương Băng vẫn chưa nhận biết cử chỉ mạo phạm và thất thố của hắn.

Nhưng... hắn cũng có cử chỉ nhẹ nhàng chừng nào thì chỉ càng làm cho tình hình trở nên thêm tồi tệ chừng ấy. Hai tay hắn đã vô tình mân mê chỗ nhạy cảm của Phương Băng. Hắn cảm nhận điều đó qua nhịp hô hấp cứ dứt quãng của Phương Băng đang lọt vào tai hắn.

- Chủ nhân. Tình thế không cho phép chúng ta chậm trễ. Vì như Nam Cung Phách vừa cho biết, đã có sự câu kết giữa Tử Y Hội và Thủy Phương Cung. Đây là điều đáng lẽ không bao giờ xảy ra. Nhưng vì đã xảy ra nên sự thể càng thêm nghiêm trọng. Mong chủ nhân mau mau liệu cách đối phó.

Lời của Tử Y Nhân làm cho Điền Hồ bàng hoàng Nhưng hắn biết làm sao khi sự thể đang du hắn vào tình thế khó xử.

Không như Điền Hồ, Phương Băng nếu có sự tinh tế của nữ nhân thì nàng cũng có thái độ quá cảm của bậc anh thư nữ kiệt.

Nàng đã chủ động tách miệng hai người ra, nhồm dậy và dùng tay gỡ hai tay Điền Hồ ra khỏi người nàng.

Nàng đứng lên, mắt tuy hãy còn long lanh vì cảm giác vừa có, nhưng từ đó vẫn toát ra sự quả quyết không thể ngờ. Nàng bảo:

- Tử Y Hội do Thượng Quan Du cầm đầu sẽ không bao giờ được Thủy Phương Cung chấp thuận có sự câu kết. Các hạ yên tâm tiểu nữ xin đoan quyết điều này.

Tử Y Nhân cau mặt:

- Nhưng Đoan Mộc Huyền, Chưởng môn Côn Luân phái đã bị Thủy Phương Cung và Tử Y Hội bắt giữ. Chính thái độ của Nam Cung Phách đã cho thấy điều này là có thật.

Đã đứng lên và đã tự chỉnh trang lại y phục, Điền Hồ dù hãy còn bối rối nhưng vẫn cố lên tiếng:

- Chuyện có là thật hay không chúng ta cứ đuổi theo Nam Cung Phách sẽ rõ.

Tử Y Nhân vừa gạt đầu thì nghe Phương Băng ngăn lại:

- Đừng quá vội như thế. Trước hết, đây là y phục cần cho các hạ thay đổi. Hãy làm như lúc đầu chúng ta đã định thực hiện.

Tử Y Nhân tay nhận bọc y phục, mắt bối rối nhìn Điền Hồ:

- Thuộc hạ liệu có cần thay đổi y phục ngay lúc này không?

Điền Hồ hiểu ý, gạt đầu:

- Rất cần, để tránh sự ngộ nhận như Nam Cung Phách đã ngộ nhận. Hãy đưa tại hạ đến chỗ kín đáo như nhân huynh đã nói:

- Thấy Phương Băng định theo chân, Điền Hồ vội ngăn lại:

- Cô nương vẫn muốn đi theo tại hạ thật sao?

Nàng đủ thông tuệ để hiểu vì sao Điền Hồ lại hỏi như thế. Nàng gạt đầu:

- Đừng nghi ngờ vội, cũng đừng nghi tiểu nữ vì chuyện vừa rồi, vẫn mặt dạn mày dầy đi theo công tử. Cứ chờ khi công tử khôi phục diện mạo xong cho vị các hạ đây tự tiểu nữ sẽ giải thích tất cả cho công tử rõ.

Thấy Điền Hồ há miệng định nói thêm gì đó, nàng cau mày:

- Không sai. Tiểu nữ quả có xuất thân Thủy Phương Cung. Nhưng công tử đừng quên, tiểu nữ còn có chung một thù nhân với công tử. Đừng chậm trễ nữa. Xin hãy tin tiểu nữ, dù chỉ là một lần.

Bỗng có thanh âm của Đoàn Bội Cơ vang lên...

- o O o -